

61 בליים, וְיִקְמוּצִין. ויש לדייק מהברייתא, שרק כששני חלקי המנחה
62 מונחים בכלים נפרדים אינו יכול לקמוץ, הָא – אבל אם מונחים הם
63 בְּכֵלִי אֶחָד, דוּמְיָא דְשֵׁנִי בְּלִים, וכגון שאין החלקים נוגעים זה בזה,
64 קְמוּצִין – יכול לקמות מהם, ומבואר ש'צירוף כלי' מועיל אף לענין
65 קמיצה, לפי שהוא מן התורה.
66 דוחה הגמרא: אָמַר לֵיה אַבְי רבא, דִּילְמָא – אולי מה ששינו
67 בברייתא שלא יביא עשרון בשני בליים, הֵיכִי דְמִי – במה מדובר,
68 כְּגוֹן קְפוּיָא בְּקָבָא – שחקק כלי קטן בכלי גדול, ונתן חצי עשרון
69 בכלי הגדול, וחצי עשרון בכלי הקטן, וקמץ. והחידוש הוא דְמִי עַל
70 גַב דְעֵרְבָא מְעִילָא – שאף על פי שחצאי המנחה מורבים למעלה
71 בגודלה הכלי, כִּיּוֹן דְמִיפְסַק מְחִיצָתָא דְקְפוּיָא מִתְתַּמָּא [לא] – הואיל
72 ולמטה בתוך איור הכלי הם מחולקים, אין העירוב למעלה חשוב
73 חיבור, והרי זה כעשרון המונח בשני כלים שאינו יכול לקמוץ. ויש
74 לדייק מהברייתא, הָא – אם העשרון מונח בְּכֵלִי אֶחָד דוּמְיָא דְשֵׁנִי
75 בְּלִים, יכול לקמוץ ממנו, והֵיכִי דְמִי כְּגוֹן עֵרִיבַת תְּרַנְגוּלִין – כגון
76 שהעשרון מונח בכלי הדומה לעריבה שנותנים בה אוכל לתרנגולים,
77 שיש באמצעותה מחיצה נמוכה כדי לחלק את מקום המים ממקום
78 המורסן, ואתה מחיצה אינה מגיעה עד שפת העריבה למעלה,
79 וְאִף עַל גַּב דְמִיפְסַק מְחִיצָתָא – ואף שכאשר המנחה מונחת בכלי
80 זה, המחיצה מפסקת מלמטה בין שני חלקיה, מכל מקום הָא נְגִיעַ
81 למעלה בתוך איור הכלי, ולכן זה נחשב כמחובר לענין קמיצה. אָבֵל
82 הָבָא דְלֵא נְגִיעַ בְּלָל – כאן בשאלת רב כהנא, שאין החלקים נוגעים
83 כלל אחד בשני, תִּיבְעִי קְדָה, ולא נפשטה השאלה.
84 הגמרא דנה אם הנטמא על ידי צירוף כלי חוזר ומטמא על ידי חיבור
85 מים: כְּעֵי רַבִּי רְמִיָה, צִירוף בְּלִי וְחִיבּוּר מִים – חצי עשרון שנטמא
86 על ידי דין 'צירוף כלי', כגון שנתן שני חצאי עשרון בתוך כלי ואינם
87 נוגעים זה בזה, ונגעה טומאה באחד מן החצאים, ונטמא חצי העשרון
88 השני שבתוך הכלי על ידי צירוף כלי, ומחוץ לכלי יש עוד חצי עשרון
89 המחובר על ידי ניצוק או על ידי צינור המקלח מים לאותו חצי עשרון
90 שנטמא מחמת הצירוף, מְהוּ – האם חצי העשרון שבתוך הכלי מטמא
91 את זה שמחוץ לכלי על ידי חיבור המים או לא. מבארת הגמרא את
92 הספק: כִּי תֵּנּוּ – האם מה ששינו בְּכֵלִי מְצַרְפָּה מַה שְׁפָתוֹכוֹ לְפָדְשׁ,
93 הֵי מִיָּלִי דְנִנְיָא – דברים אלו לא נאמרו אלא לענין שיתמא מה
94 שבפנים, אָבֵל דְבְרָאֵי לֵא – אבל לא שיחזור ויטמא בחיבורו גם את
95 מה שבחוץ, או דִּילְמָא כִּיּוֹן דְמְחַבְרָא מְחַבְרָא – הואיל והחיצון מחובר
96 לפנימי, גם הוא נטמא, אף שהפנימי נטמא רק מחמת צירוף.
97 הגמרא דנה האם הנטמא על ידי חיבור מים, חוזר ומטמא על ידי
98 צירוף כלי, וְאִם תִּיבְעִי לִזְמַר – להכריע בשאלה זו, ולומר שְׂכִיּוֹן
99 דְמְחַבְרָא מְחַבְרָא, יש מקום לשאול שאלה נוספת, חִיבּוּר מִים וְצִירוף
100 בְּכֵלִי, וְנִנְעוּ מִבּוֹל יוֹם מְבַחוּץ מְהוּ, כלומר, חצי עשרון שהיה מחוץ
101 לכלי המחובר בחיבור מים לחצי עשרון שבתוך הכלי, ונגע טבול יום
102 בחצי העשרון שמחוץ לכלי, וטימא בכך את חצי העשרון שבתוך
103 הכלי על ידי חיבור המים, האם חצי העשרון שבתוך הכלי חוזר
104 ונטמא על ידי צירוף כלי את החצי העשרון הנוסף שבתוך הכלי, כִּי
105 תֵּנּוּ – האם מה ששינו שהבְּכֵלִי מְצַרְפָּה מַה שְׁפָתוֹכוֹ, הֵי מִיָּלִי דְנִנְעוּ
106 מְנִינְיָה – דברים אלו לא נאמרו אלא כשנגעה הטומאה מבפנים, אָבֵל
107 מְבַרְאֵי לֵא – אבל כשהטומאה באה מבחוץ, לא, או דִּילְמָא לֵא
108 שְׁנָא, וצירוף כלי מועיל גם לטומאה הבאה מבחוץ. מסיקה הגמרא:
109 תִּיקוּ – תעמוד השאלה בספק, שלא נפשטה.
110 הגמרא דנה אם דבר שנטמא מקבל טומאה נוספת: כְּעֵי רַבָּא, עֶשְׂרֹן
111 שְׁחֶלְקוּ לְשָׁנִים, וְנִטְמָא אֶחָד מֵהֶן, ואחר כך הניחו בְּכֵיבָא את שני
112 חצאי העשרון, באופן שאין החלקים נוגעים זה בזה, וְחִזְרוּ מִבּוֹל יוֹם
113 וְנִנְעוּ בְּאוֹתוֹ חצי עשרון שהיה טָמֵא, מְהוּ, האם מקבל אותו חצי
114 עשרון טומאה חדשה, ועל ידי זה יפסול את החצי השני מחמת צירוף
115 כלי או לא. וצדדי הספק זה, מִי אֲמַרִינָן שְׁבַע לֹו טוּמְאָה – האם
116 אומרים שהחצי הראשון כבר שבע מטומאתו הראשונה, ושוב אינו
117 מקבל טומאה חדשה, או לא.
118 אבִי מוּכִיחַ שאין אומרים 'שבע לו טומאה': אָמַר לֵיה אַבְי רבא
119 וְמִי אֲמַרִינָן שְׁבַע לֵיה טוּמְאָה, ושוב אינו יכול לקבל טומאה חדשה,
120 וְהִתְנַן בְּמִסְכַּת כְּלִים (פ"ב מ"ט) כְּרִין הַעוֹמֵד לְשִׁכְבָּה, שְׁהוּא טָמֵא

1 וְהִנְיָחוּ בְּכֵיבָא – כלי שבו בוללים את המנחה, ושני חצאי המנחה
2 אינם נוגעים זה בזה, וְנִנְעוּ מִבּוֹל יוֹם בְּאֶחָד מֵהֶן, מְהוּ, האם נטמא
3 גם חצי העשרון שלא נגע בו, או לא. ושורש השאלה הוא, כִּי תֵּנּוּ –
4 מה ששינו במשנה בחגיגה (ב) הַבְּכֵלִי מְצַרְפָּה מַה שְׁפָתוֹכוֹ לְפָדְשׁ –
5 שאם יש כמה חתיכות של קודש בכלי אחד, ונגע באחת מהן נפסלו
6 כולן, הֵי מִיָּלִי הֵיבָא דְנִנְעִי בְּהִדְרִי – דברים אלו אינם אלא באופן
7 שהחתיכות נוגעות זו בזו, אָבֵל הֵיבָא דְלֵא נְגִיעִי בְּהִדְרִי לֵא, ולכן לא
8 נפסל אותו חצי עשרון שלא נגע בו הטבול יום. או דִּילְמָא לֵא שְׁנָא,
9 וגם אם אין נוגעין הכלי מצרף, וממילא נפסל גם חצי העשרון שלא
10 נגע בו הטבול יום. משיבה הגמרא: אָמַר לֵיה אִיהוּ – השיב רב כהנא
11 לבני רבי חייה, מִי תֵּנּוּ במשנה 'הַבְּכֵלִי מְצַרְפָּה' את מה שבתוכו,
12 שלשון זה משמע שמדובר בנוגעים אחד בשני, והכלי מחברם יהיה
13 כחתיכה אחת ממש, 'הַבְּכֵלִי מְצַרְפָּה' תֵּנּוּ, ומשמעות לשון זה הוא כָּל
14 דְהוּ – שאפילו אם אינם נוגעים זה בזה, ואם כן גם חצי העשרון שלא
15 נגע בו הטבול יום נפסל.
16 בני רבי חייה הוסיפו לשאול את רב כהנא: הוֹשִׁיט אֶחָד לְבִינְיָה –
17 נתן חצי עשרון נוסף, שאינו שייך למנחה, בין שני חצאי העשרון, ונגע
18 טבול יום בחצי העשרון הנוסף, מְהוּ, האם נטמאו שני חצאי העשרון
19 של המנחה או לא. משיבה הגמרא: אָמַר לֵיהוּ רב כהנא, מַה שְׁצִירְפָּה
20 לְבְּכֵלִי, כגון חלקי המנחה, הַבְּכֵלִי מְצַרְפָּה, אבל מה שאין צִירְפָּה לְבְּכֵלִי,
21 כגון אותו חצי עשרון שאינו שייך למנחה זו, אִין הַבְּכֵלִי מְצַרְפָּה,
22 ולפיכך לא נטמאו שני חצאי המנחה מחמת חצי העשרון השלישי.
23 בני רבי חייה הוסיפו לשאול את רב כהנא: הוֹשִׁיט מִבּוֹל יוֹם אֶת אֲפֻכְעוּ
24 בִּינְיָה – בין שני חצאי המנחה, באיור הכלי, ולא נגע בהם, מְהוּ,
25 האם נטמאו או לא. משיבה הגמרא: אָמַר לֵיהוּ רב כהנא אִין לָךְ דְבַר
26 שְׁמַטְמָא מְאִירוֹ אֵלֵא בְּכֵלִי חֶרֶם בְּלָבָד, והואיל וה'ביסא' אינה כלי
27 חרס, לא נטמאה המנחה.
28 הגמרא דנה האם מועיל צירוף כלי לענין קמיצה: הֵדֵר אִיהוּ בְּעָא
29 מִינְיָהוּ – חוזר רב כהנא ושאל מבני רבי חייה, מְהוּ לְקְמוּצִין מְהוּ עַל
30 זֶה – שני חצאי עשרון של מנחה המונחים בכלי אחד, ואינם נוגעים
31 זה בזה, האם יכול לקמוץ מחצי עשרון זה על חצי עשרון השני או
32 לא. וספק זה תלוי אם צִירוף כלי הוא דין דְאוּרְיָתָא שנלמד
33 מהכתוב הנאמר אצל קרבנות הנשיאים (במדבר ז' י"ב) אַחַת, ואמרו
34 בגמרא (חגיגה ב"ב) 'הכתוב עשאו לכל מה שבכף אחת', וממילא נוהג
35 בין לחומרלא לענין טומאה, ובין לקולא לענין קמיצה. או שְׁמַא הוּא
36 דין דְרַבְּנָן בלבד, ונוהג לחומרלא ולא לקולא. משיבה הגמרא: אָמַר
37 לֹו בני רבי חייה רב כהנא, זֶה לֵא שְׁמַעְנֵה מִרְבוּתֵינוּ, אבל כִּיּוֹן צִירְפָּא בֹו
38 – דין שממנו יש לפשוט את שאלתך, כֵּן שְׁמַעְנֵה. דִּתֵּנּוּ במשנתנו,
39 שְׁתֵּי מְנַחֹת שְׁלֵא נְקַמְצוּ וְנִתְעַרְבוּ זוּ בְּזוּ, אִם יָכוֹל לְקְמוּצִין מִזֹּו
40 בְּפִנֵי עֲצֻמָּה וּמִזֹּו בְּפִנֵי עֲצֻמָּה, כגון שלא נתערבו לגמרי, ומן
41 הצדדים נשאר מכל מנחה כדי קומץ שלא נתערב, בְּשִׁירוֹת המנחות,
42 וקומץ מכל סולת שלא נתערבה על המנחה שלה, ומקטיר את
43 הקומצים, וְאִם לֵא – ואם אינו יכול לקמוץ מכל מנחה בפני עצמה,
44 לפי שנתערבו לגמרי, שתיחן פְּסוּלוֹת. מדקדקת הגמרא: כִּי יָכוֹל
45 לְקְמוּצִין מִיָּה בְּשִׁירוֹת – מבואר בזה, שאם יכול לקמוץ מכל מנחה
46 בפני עצמה שתיחן כשירות, אִמְאֵי, והלא הֵךְ דְמַעְרַב הָא לֵא נִנְעוּ
47 – החלק של המנחה שמעורב במנחה השנייה אינו נוגע בקומץ שלו,
48 אלא מוכח שדין צירוף כלי הוא מן התורה ומועיל גם לקמיצה.
49 דוחה הגמרא: אָמַר רַבָּא, דִּלְמָא בְּנוּשִׁין הַמְחוּלְקִין הַעֲשׂוּיִין בְּמִסְכַּרְק
50 – אולי אין מדובר כשהחלקים הראויים לקמיצה מופרדים לגמרי
51 מגופי המנחות, אלא מופרדים הם רק מצד אחד, אבל מצדם השני
52 הם מחוברים להם. וכדוגמת מסרק שמצדו האחד הוא גוש אחד,
53 ומצדו השני שינוי מפותרות, ולפיכך יכול לקמוץ אותם, שהרי כל
54 חלקי המנחה נוגעים זה בזה, אבל אם אינם נוגעים כלל שְׁמַא אינו
55 יכול לקמוץ, שאין צירוף כלי מועיל לענין קמיצה.
56 הגמרא רוצה לפשוט את הספק מברייתא אחרת. שואלת הגמרא:
57 מֵאִי הֵי עֵלָה – מה נשאר עם ספק זה. משיבה הגמרא: אָמַר רַבָּא
58 תָּא שְׁמַע ראייה לדבר, דִּתְנִינָא בברייתא, כתוב בתורה (ויקרא ו' ח'
59 'וְהָיִים מִפְּנֵי בְּקָמְצוֹ, וְדוֹרְשִׁים מִתִּיבַת 'מִמְנו' שִׁיש לְקְמוּצִין מִן
60 הַמְחוּבְּרִי, כלומר שְׁלֵא יָבִיא עֶשְׂרֹן כְּשִׁהוּא מְחוּלָק וּמוֹנַח בְּשֵׁנֵי

62 ומטמא המופרש את הראשון מחמת צירוף כלי. אבל האבוד אין
 63 מצטרף עם המופרש להיות כאחד, שכן האבוד לא היה אמור
 64 להקרב עם המופרש תחתיו, ולפיכך אין המופרש מטמאו מחמת
 65 צירוף כלי.
 66 אם נטמא הראשון שלא נאבד, שניהם מצטרפין, הן האבוד והן
 67 המופרש מצטרפים עם הראשון להיות אחד, לפי ששניהם היו
 68 אמורים להקרב עמו, האבוד קודם שנאבד, והמופרש לאחר שנאבד,
 69 לפיכך מטמא הראשון את שניהם מחמת צירוף כלי.
 70 אפני אמר אפילו נטמא אחד מהן נמי שניהם מצטרפין – גם אם
 71 נטמא האבוד או המופרש, השנים האחרים מצטרפים עמו להיות
 72 כאחד, מאי טעמא, לפי שבולחו נמי ביקתא דהרדי ניהו – כל
 73 שלושת חצאי המנחה באים מאותו בית, כלומר, כולם הובאו בשביל
 74 מנחה אחת, ולפיכך חשובים הם כאחד לענין צירוף כלי.
 75 אומרת הגמרא: וכן לענין קמיצה – כשם שנחלקו רבא ואבוי לענין
 76 טומאה, כך נחלקו לענין קמיצה, שאם נאבד חצי עשרון והפריש אחר
 77 תחתיו ואחר כך נמצא האבוד ושלשתם מונחים בכלי אחד, לדעת
 78 רבא אם קמין מן האבוד על כל המנחה, שריי וראשון נאכלין –
 79 מה שנשאר מחצי העשרון האבוד אחר הקמיצה, וכן חצי העשרון
 80 הראשון שלא נאבד, נאכלים, כמו כל שיירי מנחה אחר הקמיצה,
 81 לפי הראשון והאבוד מצטרפים להיות מנחה אחת, כיון שהאבוד
 82 הופרש כדי להצטרף לראשון. אבל המופרש אינו נאכל, מפני שלא
 83 היה האבוד אמור להקרב עם המופרש. ואם קמין מן המופרש,
 84 שריי וראשון נאכלין, המופרש והראשון מצטרפים להיות מנחה
 85 אחת, כיון שהמופרש הופרש כדי להצטרף עם הראשון, אבל אבוד
 86 אינו נאכל שלא הופרש כדי להצטרף עם המופרש, ואין הקמיצה
 87 מועילה להתירו. ואם קמין מן הראשון, שניהם אינן נאכלין, לפי
 88 שהאבוד והמופרש ראיים להצטרף עם הראשון, האבוד לפי
 89 שמתחילתו הופרש להיות עם הראשון, והמופרש לפי שאחרי
 90 שנאבד האבוד הופרש להצטרף עם הראשון, וכיון שאי אפשר
 91 ששניהם יצטרפו עם הראשון, לפי שאין הקומץ מתיר אלא עשרון
 92 אחד, לא הותר אלא חצי עשרון הראשון שממנו קמץ, ועוד אחד
 93 משני החצאים האחרים, שאין ידוע איזה הוא, לכך שניהם אינם
 94 נאכלים.
 95 אפני אמר אפילו קמין מאחד מהן, שניהם אינן נאכלין – גם אם
 96 קמץ מן המופרש או מן האבוד, אין שנים האחרים נאכלים, מאי
 97 טעמא, לפי שבולחו נמי בני ביקתא דהרדי ניהו – כל שלושת
 98 חצאי המנחה הובאו בשביל מנחה אחת, ולפיכך חשובים הם כאחד,
 99 והואיל והקומץ אינו מתיר אלא עשרון אחד בלבד, ואין ידוע איזה
 100 משני החצאים הנוספים התיר, שניהם אינם נאכלים.
 101 רב פפא מקשה על זה שחצי העשרון ממנו קמץ הותר באכילה:
 102 מתקנה לה רב פפא על אבוי ורבא, ושריין גופיה היכי קריב, הא
 103 וכי שיירי הקומץ כן נאכלין, הא איכא דנקא –[שישית] דקומץ דלא
 104 קריב – הלא יש כאן שישית קומץ חסרה לכל חצי עשרון של
 105 המנחה. כלומר שהרי הכהן הרים קומץ לכל שלושת חצאי העשרון
 106 שלפניו, ויוצא שלכל חצי עשרון יש שליש קומץ, ומכיון שאין
 107 במנחה אלא עשרון אחד, ממילא נמצא, ששליש מן הקמיצה אינה
 108 חשובה, ואם כן כשנחלק את אותו שליש בין שני חצאי העשרון של
 109 המנחה, נקבל, שלכל חצי עשרון חסר שישית [שהוא חצי שליש] מן
 110 הקומץ.
 111 הגמרא מביאה קושיא נוספת על רבא ואבוי. מתקנה לה רב יצחק
 112 בריה דרב משרשיא – על רבא ואבוי, וקומץ גופיה היכי קריב, הא
 113 איכא לתתא חולין – היאך מקריבים את הקומץ עצמו, והרי על
 114 שלש ממנו לא חלה קדושת קומץ, לפי ששליש אחד מכוון כנגד
 115 אותו חצי עשרון שאינו מצטרף עם המנחה, וקומץ חסר הוא ופסול
 116 להקטר. [אמר] רב אשי (אמר), שתי קושיות אלו אינן קשות, לפי
 117 שקומץ בדיעתא דכהן תליא מילתא – חלות הקומץ תלויה בדעתו
 118 של הכהן הקומץ, וכהן כי קמין אעשרון קא קמין – והכהן התכוין
 119 בקמיצתו רק בשביל עשרון, ולא בשביל חצי עשרון הנוסף, שכן קמץ
 120 רק מתוך אחד מחצאי העשרון, ולפיכך אין הקומץ חסר והוא כשר,
 121 וגם השייריים של חצי עשרון הראשון שהקומץ בא משם נאכלים כמו
 122 כל שיירי מנחה שנקמצה כדינה.

1 מדרש שכבב עליו זב, ועשאו וילון – פרשו לפני הפתח לשם וילון
 2 בדרך קבע, מהור מן טומאת המדרש שהיתה בו בתחילה, ואינו
 3 מטמא אדם וכלים, לפי שאינו מיוחד עוד למדרס, אבל טמא מנע
 4 מדרש – אבל עדיין טמא הוילון בטומאת מגע מדרס, ומטמא אוכלים
 5 ומשקים, כמו כל דבר שנגע באב הטומאה, לפי שקודם שנעשה
 6 מדרס היה עליו טומאת מדרס, וכל חלק וחלק ממנו טימא את החלק
 7 שעל ידו בטומאת מגע, ולכך אף שטומאת מדרס שבו פקעה, טומאת
 8 מגע מדרס שבו לא פקעה. אמר רבי יוסי באיזה מדרש נגע וילון
 9 זה, והלא מגע בית הסתרים הוא אף זה חשוב נגיעה לענין קבלת
 10 טומאה. אלא שאם נגע בו הזב טמא מנע הזב – ורק אם נגע הזב
 11 בסדן, ניתוסף עליו גם טומאת מגע וב' ומטמא אוכלים ומשקים.
 12 מסיימת הגמרא את הקושיא: אבל כי [אם] נגע בו הזב מיהא טמא
 13 בטומאת מגע, ואפילו אם נגיעת הזב בסדן תהיה לבסוף, כלומר,
 14 לאחר שדרס עליו הזב ונטמא בטומאת מדרס (בטמא מדרש ואחר
 15 כך מנע הזב). ואמאי – מדוע חלה טומאת מגע על הסדן, לימא
 16 שבע ליה טומאה – היו צריכים לומר, שהואיל והסדן מלא בטומאת
 17 מדרס, שוב לא יחול עליו טומאת מגע כלל.
 18 דוחה הגמרא: אמר ליה רבא לאבוי, וממאי דהאי שאם נגע בו
 19 הזב לכתר מדרס – מנין אתה יודע שפירוש דברי רבי יוסי הוא שהזב
 20 נגע בסדן לאחר שדרס עליו, ומכאן זה הוכחת שחלה טומאת מגע
 21 על טומאת מדרס ואין אומרים שבע ליה טומאה, דילמא מקמי
 22 מדרש, דהוויא טומאה המורה על טומאה קלה – אולי פירוש דבריו
 23 הוא שהזב נגע בסדן לפני שדרס עליו, שבאופן זה בודאי חלה
 24 טומאת מדרס על הסדן, אף שכבר שבע מטומאת מגע מדרס, לפי
 25 שהטומאה השנייה חמורה מהטומאה הראשונה, אבל הקא בעשרון
 26 שחילקו דאדי ואדי טומאה קלה לא, כיון שכבר שבע העשרון מן
 27 הטומאה הראשונה שעליו.
 28 הגמרא מוכיחה שאין אומרים שבע ליה טומאה, מן הסיפא של
 29 המשנה. אומרת הגמרא: אלא מסיפא של המשנה שם יש לפשוט
 30 את ספיקת רבא, מודה רבי יוסי לחכמים בשני סדינין המקופלין
 31 ומנחין זה על זה וישב זב עליהן, והסדן העליון טמא מדרס
 32 מחמת ישיבת הזב, והסדן התחתון טמא מדרס מחמת ישיבת הזב,
 33 וגם טמא מנע מדרש שהרי נגע בסדן העליון, וטומאת מגע מועילה
 34 לענין שאף אם יעשו מן הסדן וילון, ויפקע ממנו על ידי זה טומאת
 35 מדרס, עדיין יטמא משום מגע מדרס. וקשה, אמאי חלה על הסדן
 36 התחתון טומאת מגע, לימא שבע ליה טומאה מטומאת מדרס, ושוב
 37 אינו יכול לקבל טומאת מגע.
 38 דוחה הגמרא: הנהם בבת אחת – בדין של שני סדינים המקופלים,
 39 באות עליו שתי הטומאות בבת אחת, לפי שמיד שהזב ישב על הסדן
 40 העליון והורגש כבדו על הסדן התחתון, נטמא התחתון בטומאת
 41 מדרס ולבטומאת מגע מדרס, שהרי ברגע זה נגע עליו העליון, וכל
 42 שבא עליו שתיקה בבת אחת, לא שייך לומר שבע ליה טומאה, והלא
 43 בזה אחר זה – אבל כאן בשני חצאי עשרון שנסתפק בהם רבא,
 44 הטומאה השנייה באה רק אחרי הטומאה הראשונה, ולפיכך יש
 45 להסתפק, שאולי בזה נאמר שבע ליה טומאה, ולא נפשט ספיקו של
 46 רבא.
 47 הגמרא דנה בעשרון שאבד חציו, והפריש חצי עשרון אחר, ונמצא
 48 האבוד, איזה משלשה חצאי העשרון מצטרפים לענין טומאה
 49 וקמיצה: אמר רבא עשרון של מנחה אחת שחלקו לשנים, ואבד
 50 אחד מהן, והפריש חצי עשרון אחר תחתיו כדי להשלים את חצי
 51 העשרון שאבד, ואחר כך נמצא חצי עשרון הראשון האבוד, והרי
 52 שלשתן מונחין בביקא –[בכלי אחד]. הדין הוא שאם נטמא חצי
 53 העשרון שהיה אבוד, אבוד הראשון מצטרפין – הכלי מצרף את
 54 חצי העשרון האבוד וחצי העשרון הראשון שלא נאבד להיות כמנחה
 55 אחת, שכן שניהם היו אמורים להקרב יחד, ומטמא האבוד את
 56 הראשון. מופרש אין מצטרף – אבל חצי העשרון שהופרש תחת
 57 האבוד, אינו מצטרף, לפי שלא הופרש על מנת להקרב עם האבוד,
 58 ולפיכך אין האבוד מטמאו מחמת צירוף כלי.
 59 אם נטמא המופרש תחת האבוד, מופרש הראשון מצטרפין,
 60 כלומר, הראשון שלא נאבד, והמופרש תחת האבוד מצטרפים להיות
 61 כאחד, שכן הם היו אמורים להקרב יחד אם לא היה נמצא האבוד,